

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η αδιάκριτη κυρία και ὁ Βολταίρος. Πού είχαν συναντηθῆ. 'Υπάρχουν δεσποτάδες σὲν Παράδεισο; 'Ο ἠρωϊκὸς στρατάρχης Μασσενά. 'Ενα καλὸ μάθημα στοὺς νεοσυλλέκτους. Μιά πετυχημένη ἀπάντησις. Τὸ λάθος τοῦ πίνακος τοῦ ζωγράφου Δαυὶδ. Ντυγκαζὸν ὁ ἀδηφάγος. Πότε θὰ ἔλεγε πὼς χόρτασε, κτλ. κτλ.

Μιά ματαιόδοξη κ' αδιάκριτη κυρία, πού εἶχε καὶ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὴ της, ἦταν καλεσμένη σὲ κάποια δεξίωση, στὴν ὁποία παρευρισκόταν κ' ὁ μεγάλος Βολταίρος.

Θέλοντας λοιπὸν ν' ἀνοίξῃ συζήτησι μὲ τὸν διάσημο σοφὸ, γιὰ νὰ κινή ἐμφαδοῦσά στὶς ἄλλες κυρίες, τὸν πλησίασε ἀδιάρκιστα καὶ τοῦ εἶπε :

— Συγγνώμη, κύριε !... Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς κ' αὐτοὺ σὲς ἔχω δι' ἄλλοτε !

— Ασφαλῶς θὰ μ' εἶδατε, κυρία μου, γιὰτι πηγαίνω ἐκεῖ συχνότατα ! τῆς εἶπε μὲ τὸν λεπιό, ἀλλὰ δριμύτατο σαρκασμὸ του, ὁ Βολταίρος.

Φυσικά, ὥστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀπάντησι, ἡ κυρία δὲν ἐπεδείχθηκε νὰ δεῖξῃ στοὺς ἄλλους ὅτι εἶνε σὲ θέσι νὰ συζητῇ καὶ μὲ μεγάλους σοφοὺς !...

***

Κατὰ τὴν ἐπίσημη τελετὴ τῆς χειροτονίας τοῦ καρδινάλιου ντὲ Ρέις — ἡ ὁποία γινόταν στὴ Σορβὸν — εἶχε παρευρεθῆ καὶ πλήθος χριστοστολιῶν ἀρχιεπισκόπων κ' ἐπισκόπων.

Μιά κυρία ἠλευθεμένη, σίχνης ἀνωτάτου κρατικοῦ λειτουργοῦ, καλεσμένη στὴν τελετὴ αὐτῆ, μαγεύτηκε ἀπὸ τὸ θέαμα. Καὶ γιγίζοντας σὸν πλαισίω τῆς ὑποκόμηται ντὲ Ντιρέ - Σαρλιέν, τοῦ εἶπε μ' ἔκστασι :

— Τὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ὅλοι αὐτοὶ ὁ χριστοστολιῶν δεσποτάδες ! Νομίζω ὅτι βρισκόμα ἐστὶν Παράδεισο !

— Ἀ, ὄχι δά, ματάκι ! τῆς εἶπε ὁ ὑποκόμης μὲ ἀνευλαθὴ σαρκασμὸ. Στὸν Παράδεισο δὲν ἔπαρχουν καθόλου δεσποτάδες !...

***

'Ο στρατάρχης Μασσενά, ἐπιθεωρῶντας μιὰ ἡμέρα τὶς προφυλακὰς, προχώρησε μόνος του καὶ πρὸς τὰ πόρτα — πρὸς τὶς ἐξοχικὰς θέσεις τῶν Πρώσων — γιὰ νὰ δῇ ἂν ἡ ἀνευλαθὴς περιπόλις ἐκτελοῦσαν τὸ δρομολόγιό τους. Συνάντησε τότε ἕναν δεκανεὶα καὶ δύο στρατιώτες, οἱ ὅποιοι στάθηκαν νὰ τὸν χαρετήσουν. Καθὸς ὁμως ὁ στρατάρχης τοὺς ρωτοῦσε κατὰ σχετικὸν γιὰ τὴν ὑπηρεσία τους, ἐγινε ἀντιληπτὸς ἀπὸ τοὺς ἀνευλαθὴς Πρώσους, οἱ ὅποιοι ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν. Οἱ τρεῖς ἄνδρες τῆς περιπόλου, νεοσυλλέκτοι, ἔπεσαν ἀμέσως μτρούμια, γιὰ νὰ φιλαχτοῦν. 'Ο Μασσενά, χαμογελοῦντας τότε καὶ διαρκῶς ἔμπροσθεν, φώναζε στοὺς Πρώσους εἰρωνικά :

— Μὰ τί κάνετε, κύριοι !... Γιατί πυροβολοῦτε !... Δὲν βλέπετε ὅτι ἑνώματι καὶ κόσμος πρὸς τὰ δῶ !... Νὰ προσέχετε λοιπὸν στὸ μέλλον !...

Φυσικά ὁ πυροβολισμοί, ἀβλαβεῖς εὐτυχῶς, δὲν ἔπαφαν. 'Αλλὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ἠρωϊκοῦ στρατάρχου ἦταν τέτοιο, ὥστε οἱ νεοσυλλέκτοι σπρώθηκαν ἀμέσως ὀρθοὶ καὶ κατακόκκινοι ἀπὸ τὴ ντροπὴ τους !

***

'Ο μεγάλος ζωγράφος Δαυὶδ εἶχε ἀναμνηθῆ μιὰ ἡμέρα ἀνάμεσα πρὸς τὸν πῆδος, τὸ ὁποῖο στεκόταν μπρὸς σὲ κάτι πίνακα του καὶ τοὺς θαύμαζε ἐκθαμβός.

Μονάχα ἕνας ἀπλοῦς ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ, κακοκτιμένους, κίτταζε

ὀσο. 'Απὸ τότε ἡ Εἰρήνη δὲν εἶχε κανένα λόγὸ ὑπάρξεως. Κι' ἐγκατέλειπε ἡ ἴδια τὸν ἑαυτὸ της στὴν τύχη της κα' στὸν ξεπεσμό της.

Στὴ μέρα ἔξωρ'α της, τῆς ἔκαναν τὴ ζωὴ πολὺ σκληρῆ. Μερικὸι μάλατι ἱστορικὸι θεοαδύων δτι ἦταν ὀποχρωαμένη νὰ ὕραίνῃ γιὰ νὰ τῆς παρέχουν τ' ἀπαραίτητα τρῶφιμα.

'Εσθουσε σιγά-σιγά ἔτσι, βλέποντας νὰ σθῶνῃ μαζὺ της καὶ τὸ μέλλον τοῦ Βυζαντίου πού τὸ εἶχε θελήσει τόσο λαμπρὸ, γιὰ τὸ ὅποιο εἶχε θυσίασει τὰ πάντα κι' εἶχε καταπιεζέει κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴ μητρικὴ της στοργή.

Οἱ κάτοικοι τῆς Λέσβου τὴν ἔβλεπαν νὰ ὀποφέρῃ, ὡς ὅτου πέβαινε τέλος τὸ ἑπόμενο ἔτος, 804, ἕνα χρόνον περίπου μετὰ τὸν ἔκπεσμό της ἀπὸ τὸ θρόνον.

ΤΕΛΟΣ

μὲ περιφρόνησι φανερῆ ἕναν ἀπὸ τοὺς πίνακας ἐκείνους ! 'Υποφρασμένους τότε ὁ Δαυὶδ ὅτι κάτι συνέβαινε, πλησίασε τὸν ἀγνωστο αὐτὸ ἀνθρώπινο καὶ τὸν ρώτησε :

— Φαίνεται ὅτι δὲν σὲς ἀρέσει αὐτὸς ὁ πίνακας, φίλε μου ! Γιατί ;

— Μὰ εἶνε νὰ μοῦ ἀρέσῃ ! ἀπάντησε πρὸ περιφρονητικὰ ὁ ἀγνωστος. Νά, κίτταζε καὶ μόνος σου νὰ δῆς, πόσο ἠλίθιος εἶνε αὐτὸς ὁ ζωγράφος !

Αὐτὸ τὸ ἄλογο ἐκεί τὸ ζωγράφισε γεμάτο ἀπὸ ἀφροῦς σὸν στόμα του !... Κι' ὁμως, οὔτε χαλιναῖο ἔχει τὸ ἄλογο αὐτὸ, οὔτε τὸ κορμὶ του γυαλίζει τουλάχιστον ἀπὸ τὸν ἰδρώτα ! Μονάχα σέλλα καὶ ἡνία τοῦβαλε, ὁ ἀτζαμῆς !... Βγάζουν ποτὲ ἀφροῦς τ' ἄλογα, ἂν δὲν ἰδρῶσουν κ' ἂν δὲν στενωχωρεθοῦν ἀπὸ τὸν χαλινοῦ !...

'Ο Δαυὶδ δὲν ἔδωλε μιλιά. 'Οταν ἄμους ὁ κόσμος ἔφυγε ἀπὸ τὴν «'Εκδοσι», ὁ ζωγράφος μ' ἕνα πινέλλο ἔσθησε τεχνικὰ τοὺς ἀφροῦς ἐκείνους !

***

Νεαφὸς δανθῆς, ἔχοντας μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν ἐξυτιμὰ του, σπινώθηκε μιὰ μέρα μετὰ τῆς κυρίας ντὲ Στάελ καὶ τῆς κυρίας Ρεκαμιέ. Καθίζοντας δὲ ἀνάμεσα τοὺς, εἶπε μὲ τρυπὴ :

— Ἐμαὶ εὐτυχῆς γιὰτι βρισκόμα μετὰ τὸ Πνεύματος καὶ τῆς Καλλονῆς !...

***

— Κι' εἶσθε δυστυχῆς, γιὰτι δὲν κατέχετε οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο ! πρόσθεσε πεισιμωμένη γιὰ τὴν ἀδιακρισία του ἡ κυρία ντὲ Στάελ.

***

'Ο ἠθοποιὸς 'Αδόλφος Μπερτόν, ἦταν περισσότερο διάσημος γιὰ τὴ θεησκολληρία του, παρὰ γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀξία του.

Μιά βραδιά, παίζοντας τὸ ρόλο τῆς ἀρκουδάς στὸ ἔργο «'Ο δὺο Κινηγοί», εἶχε μπῆ στὴ σπητῆ, γιὰ νὰ ὀμηρῆ ἑνακτὸν μιὰς ἀπροστάτευτης κοπέλλας καὶ νὰ τὴν...σπαρῶσῃ ! Κατὰ καιρὸ του τὴν ὄμοι, ἀκούσθηκε αὐτὴ τὴ στιγμῆ ἡ κωμῆματα τοῦ Σάιν - Ζερμὰν ντὲ Πρὲ νὰ σημάξῃ τὸ τέλος τοῦ «'Εσπερινοῦ».

Κι' ὁ δυστυχῆς Μπερτόν, ἔχοντας τὸν ρόλο του, σπρώθηκε ὀρθὸς κ' ἄρχισε νὰ...σταυροκομῆται !...

Οἱ θεαταί, βλέποντας μιὰ ἀρκουδά νὰ κινή τὸ σταυροῦ της, ἔξασπασαν σὲ ἀσυγκράτητα γέλια.

***

'Ο Μέγας Ναπολιόν, κινηγώντας μιὰ ἡμέρα μὲ τοὺς βασιλεῖς τῆς Σαξωνίας, τῆς Βυρτεμβέργης καὶ τῆς Βαυαρίας, πέρασε ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ τοῦ Μαυμοῦζιν.

Ἄφησε τότε στὸ ἀμάξι τοὺς βασιλεῖς καὶ μπῆκε στὴν ἑπαυλὶ γιὰ μιὰ στιγμῆ, γιὰ νὰ δῇ τὴ συζυγὴ του Ἰσοφρῆνα. Τόσο ὁμως ἔχαστηκε ἐκεῖ, ὥστε ἄφησε τῆς ἄλλες τρεῖς...μεγαλειότητες νὰ τὸν περιμένουν ἔξω !... Τότε ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, περισσότερο διασκεδάζοντας, παρὰ περαγμένους, εἶπε στοὺς ἄλλους, ποῦφειγαν κρινά τ' ὀνομαζόμενοι :

— Ἐγὼ θὰ μείνω !... Κι' ἐπειδὴ ὁ Ναυρολιόν μὲ μεταχειρίζεται σὰν ἱσποκόμο του, θὰ φερθῶ κ' ἐγὼ σὰν ἱσποκόμος !...

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξὴ τοῦ Ναπολιόντος, ὅταν φάνηκε ἐπιτέλους κ' εἶδε τὸν βασιλεῖα τῆς Βαυαρίας νὰ κάθεται...σταυροπόδι στὴ γλῶσσι, νὰ τρώῃ φρομοτιρι καὶ νὰ πίνει χρῶσι !... Δὲν ἔβλεπε μὲ τί τρόπο νὰ ἐπιτήρη συγγνώμη, τόσο ἀπὸ αὐτὸν, ὅσο κ' ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὸ βασιλεῖς !...

***

Τὸν παχίσωρο κ' ἀδηφάγο ἠθοποιὸ Ντυγκαζὸν τὸν κοροῖδευαν κάποτε μερικὸι συνάδελφοι του γιὰ τὴν ἐξαιρητικὴν λαμαγρία του. Ἐκεῖνος, ἀδιάρκιστος φαινομενικά, ἔτρωγε σιωπηλὸς καὶ τοὺς ἄφηγε νὰ λένε.

— Ἄν φῶς δέκα χίλις, θὰ πῆς πὼς χόρτασες ἐπιτέλους ; τὸν ρώτησε σὲ μιὰ στιγμῆ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς.

— Ὅχι ! εἶπε μὲ ἀπάθεια ὁ Ντυγκαζὸν.

— Ἄν φῶς δὺο ἄρνά ;

— Καὶ πάλι ὄχι ! ἔφαντε ὁ Ντυγκαζὸν.

Μὰ τί πρότει νὰ φῶς, τέλος πάντων, γιὰ νὰ πῆς πὼς χόρτασες ; πετάχτηκε τότε κ' εἶπε ὁ Ντεξσεά, ἠθοποιὸς κ' αὐτὸς καὶ διάσημος πὼς τῆς φάρασε του.

— Θὰ κάνω σὸτι, μονάχα ἂν φῶο πέντε γαϊδάρους σὰν κ' ἔσένα !... τοῦ ἀποκρίθηκε ἔξαιλος ὁ δυστυχῆς Ντυγκαζὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὰ σπρηγοῦμένα μὰζὺ του !

